

- ה ע ת ק -

פתור הפרוטוקול של ישיבת מזכירות מפא"י

תל-אביב, 3.5.1964.

לוי אשכול: אני מניח כי הרבה חברים יודעים, אם לא כולם, כי בנפיה זאת הסרחמה עתה באולם הישיבות, ואשר בקשר אתה אמסור הודעה, החצניתי הרבה זמן. הייתי זה אשר בשם המרכז הצעמי לפני שלוש שנים, מה שהצעתי, ועד היום איבני מתחרט על קרצו של יוד ספה שהצעתי אז. יחד עם זאת כאשר פנר זמן, ביסיתי ושוחחתי רבות, קודם כל עם בן-גוריון - אתו שוחחתי הרבה סאד פעמים - וכן עם חברים רבים אחרים, רדנתי על סיום הפרשה הזאת, סיומה של ההחלטה עליה הוחלט בזמנו. כאשר בכנסתי לתפקיד של היוזמי ראש-המטולה, ראיתי זאת חנבתי, וראיתי בכך חובה כבדה עוד יותר, במסגרת להביא את הדבר על סיומו. אני זוכר היטב מה היה אז, אני בטוח בכורונות שהיו אז, ואבה יודע את הכורונות של ההחלטות של אז, אבל לא אכנס יותר סדי לכך, כי יתכן ויש חברים החושכים בדרכים שונות על הצנין.

בקשר למכתב, אני מניח שכל החברים קראו אותו. אני רוצה לומר כי המכתב נכתב ונשלח בשמו של לוי אשכול, העומד לפניכם, על-דעת מספר רב של חברים, בכללם חלק ניכר מחברי מזכירות המפלגה, ולא מסעט סוסד מפלגתי כלשהו. זה גם באשר ברורות במכתב. לפי סיסב שיפורטי אין חכנו של המכתב נוגד שום החלטה של מוסדות מוסמכים במפלגה. לדעתי, המרכז בהחלטתו סיום 4.2.61 לא בא לקבוע עמדה לצמיחות, ומה שהוחלט אז הוצא בזמנו אל הפועל. בסעיף ב' במכתבי אמרתי: "העליתי דברים אלה - לאחר שאני מניח נוסח ההחלטה של אז - השייכים לעבר, כדי לומר לכם ולחברייכם הקרובים, כי בהזדמנויות שונות אמרתי והשמעתי את דעתי שאני רואה בכל זאת היסטוריה, וכי להחלטה זאת אין היום עוד מססעות כלשהי".

ברור, איפוא, שהמכתב מתכוון וצופה לעתיד ולא לעבור. על העבר, מה שהחליט המרכז, החליט והובר הוצא אל הפועל.

יש להניח בבטחה כי המכתב הוא שגרם לסגירת החלטה על פרושה שעמדה להפקבל בחולרה, עם התכנסותם של חברי מפלגה רבים וטובים. חרדתנו היחה למנוע פרושה ולטטור על שלמות המפלגה.

אני תקווה כי הדאגה לשלום המפלגה ולחבריה כנה בחוכה, תהיה בחלת כל חבריה.

במקרה והיה כאן איזה שהוא פירוש, הרי מהודעתי זאת רק מסבירה את המכתב. מי שיקרא היטב את המכתב, מהמכתב הזה ימצא מה שאסרתי מה. אם תשע סכנה "מי הטמיך פוסדות", זה לא נכתב ונפלה בשם מוסר כי אם בשם זה מכתב וחתם על המכתב ועל-דעת החברים שאתם התייעצתי ומסרתי את הסיכום הזה.